

ಜೀವಂತವಿದ್ದಾಗ ಸಗಣೆಯಿಂದ ಮಣ್ಣನ್ನು ಸಂಪನ್ನಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಟಿಯ ದೇಹ, ಉರಿದುಹೋದ ಮೇಲೂ ಭೂಮಿಗೆ ಹಿತ.

ಒತ್ತುವರಿದಾರರು ಒಂದೆಡೆಯಾದರೆ, ಆಧುನಿಕ ರೈಫಲ್ ಬಳಸಿ, ಗುಂಡೇಟಿನಿಂದ ನಮ್ಮ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಊನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಜೀವ ಇರುವಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ಕತ್ತನ್ನು ಕೊಯ್ದು, ರಕ್ತ ಬಸಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಮಾಂಸವನ್ನು ಐಷಾರಾಮಿ ಕಾರುಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಮಹಾನಗರಗಳಿಗೆ ಮಾರುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಮಾಂಸಕ್ಕೆ ಬಾರಿ ಬೇಡಿಕೆಯಿದೆಯಂತೆ. ಈಗ ಎರಡು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ಇಂತದೊಂದು ಘಟನೆ ಪಕ್ಕದ ಇಕ್ಕೇರಿಯಲ್ಲೇ ನಡೆದಿತ್ತು. ಬೇಟೆ, ಅಪಘಾತ, ತೆರದ ಬಾವಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸರಾಸರಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಕನಿಷ್ಠ ಹತ್ತು ಕಾಟಿ ಸಂತತಿ ಈ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸಾಯುತ್ತಿವೆ.

ನನ್ನಂತ ಭೀಮಕಾಯದ ಆರೋಗ್ಯವಂತನನ್ನು ಬೇಟೆಗಾರರು ಹುಡುಕುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ತಿರುಗಾಡುವ ಪ್ರದೇಶ ಯಾವುದು, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನೀರು ಕುಡಿಯಲು ಯಾವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಯಾವ ಕೆರೆಗೆ ನಾವು ಹೋಗುತ್ತೇವೆ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿವರಗಳನ್ನು ನೀಡಲು ಸ್ಥಳೀಯನೊಬ್ಬನನ್ನು ಬೇಟೆಗಾರರು ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ನಾವುಗಳು ಇರುವ ಖಚಿತ ಮಾಹಿತಿ ಸಿಕ್ಕ ಕೂಡಲೇ ಬೇಟೆಗಾರರು ಐಷಾರಾಮಿ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು, ಆಧುನಿಕ ಬಂದೂಕು ಬಳಸಿ, ನಮ್ಮೆಲ್ಲೊಬ್ಬನನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಸಂಚಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಜೀವಿವೈವಿಧ್ಯದ ಕೊಂಡಿಯೆಲ್ಲೊಬ್ಬರಾದ ನಮ್ಮ ಸಂತತಿ ಅಳಿದರೆ, ಅದರ ದೂರಗಾಮಿ ಪರಿಣಾಮಗಳೇನು? ಎಂಬುದನ್ನು ಚಿಂತೆ ಮಾಡದ ಮನುಷ್ಯ ನಮ್ಮ ಸಂತತಿಯನ್ನು ಮುಗಿಸಲು

ಹೊರಟಿದ್ದಾನೆ. ಪಶ್ಚಿಮಘಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಚಿ ಸಾವಿರವಿರಬಹುದಷ್ಟೆ. ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತೂಕ ಬರೋಬ್ಬರಿ 1450 ಕೆ.ಜಿ.ಯಿತ್ತು. ಚಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ ತೀವ್ರವಾದ ಆಹಾರದ ಅಭಾವವಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ನೂರು ಕೆ.ಜಿ.ಯಷ್ಟು ತೂಕ ಇಳಿದಿತ್ತು.

ಮೊನ್ನೆ ಶನಿವಾರ ಅಂದರೆ, ಮಾರ್ಚ್ 11ರಂದು ಮತ್ತೊಂದು ಗುಂಪಿನ ಹೆಣ್ಣುಕಾಟಿ ಬೆದೆಗೆ ಬಂದ ಸೂಚನೆ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಸಂತತಿಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕಲ್ಲ ಎಂದು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ನನ್ನ ಗುಂಪಿನಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಹತ್ತು ಕಿ.ಮೀ. ದೂರದ ಉಳ್ಳೂರಿನಿಂದ ಆವಿನಹಳ್ಳಿಯ ಸುಳ್ಳನೆ ಹತ್ತಿರದ ಕಾಡಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲೊಂದಿಷ್ಟು ಸೊಪ್ಪಿನಬೆಟ್ಟವಿದೆ. ಆ ಸೊಪ್ಪಿನಬೆಟ್ಟದ ಆಸುಪಾಸಿನಲ್ಲೇ ಬೆದೆಗೆ ಬಂದ ಹೆಣ್ಣುಕಾಟಿಯಿತ್ತು. ನನ್ನಂತೆ ಅದನ್ನು ಸೇರಲು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಬಂದ ಸೂಚನೆಯೂ ಇತ್ತು. ಮತ್ತೊಂದು ಕಾಳಗ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ನಾನೇ ಗೆಲ್ಲಬೇಕು ಎಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಬೆದೆ ವಾಸನೆಯ ಜಾಡು ಹಿಡಿದು ಹೊರಟಿದ್ದೆ. ಅಡಗಿ ಕುಳಿತ ಬೇಟೆಗಾರರ ಸುಳಿವು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅವರಿಗೂ ನನ್ನ ಸುಳಿವು ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಆಗ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆ. ಅವರು ನನ್ನ ಕಾಲಿಗೆ ಶೂಟ್ ಮಾಡಿದರು. ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟ, ಬೇಟೆಗಾರನ ಗುರಿ ತಪ್ಪಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಜೋರಾಗಿ ಓಡಿದೆ. ನಾನು ನಡೆದಾಡಿದ ಪರಿಚಿತ ಸೊಪ್ಪಿನಬೆಟ್ಟದಿಂದ ರಸ್ತೆಗೆ ಹಾರಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಕೈಕೊಟ್ಟಿತು. ಆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಅಕ್ರಮ ಮರಳು ಲಾರಿಗಳು ಬಲುವೇಗವಾಗಿ ಚಲಿಸುತ್ತವೆ. ವೇಗವಾಗಿ

ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಲಾರಿ ನೇರವಾಗಿ ನನ್ನ ತಲೆಗೆ ಬಡಿಯಿತು. ಕಣ್ಣು ಕಾಣದಂತಾಗಿ ಪಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದೆ. ಮೆದುಳಿಗೆ ಜೋರಾದ ಏಟು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಬಾಯಿ ಮೂಗಿನಿಂದ ರಕ್ತ ಕೋಡಿಯಾಗಿ ಹರಿಯಿತು. ಆ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತೃಪ್ತಿಸಿದೆ. ಇನ್ನೂ ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷ ಬಾಳಿ ಬದುಕಬೇಕಾಗಿದ್ದ ನಾನು ಅಕಾಲ ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಈಡಾದೆ. ಬೃಹತ್ ದೇಹ ನಿಶ್ಚಲವಾಯಿತು.

ದೇಹದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದರೂ ನನಗೆ ಹೋಗಲು ಮನಸ್ಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಳೆದ ತಿಂಗಳು ನನ್ನ ಗುಂಪಿನ ಎರಡು ವರ್ಷದ ಹೆಣ್ಣು ಕಾಟಿಗೆ ಇದೇ ಮರಳು ಲಾರಿ ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆದದ್ದರಿಂದ, ಅದು ದಾರುಣ ಸಾವು ಕಂಡಿತ್ತು. ವೇಗದ ಹೆದ್ದಾರಿಯ ಮಹಿಮೆಯಿದು. ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಜನ ಸೇರಿದರು. ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳು ಬಂದು, ಜೆಸಿಬಿಯಿಂದ ನನ್ನ ಎತ್ತಿ ತಂದು ನಾನು ತಿರುಗಾಡುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲೇ ಆರೇಳು ಟನ್ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಿ ನಿಯಮದಂತೆ ಸುಟ್ಟರು. ಸುಡುವಾಗ ಎದ್ದ ಅಪಾರ ಪ್ರಮಾಣದ ಹೊಗೆ ಮತ್ತು ಬೆಂಕಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಭೂಬಿಸಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಂಕಟ ಮನುಕುಲಕ್ಕೆ ಎದುರಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಂದು ಮನುಕುಲ ಹಾಳಾಗಲಿ ಎಂದು ಬಯಸುವ ಮನಸ್ಸಿತಿ ನನ್ನದಲ್ಲ. ನೀವು ಚೆನ್ನಾಗಿರಬೇಕೆಂದರೆ, ನಮ್ಮಂತಹ ವನ್ಯಜೀವಿಗಳೂ ಚೆನ್ನಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಕನಿಷ್ಠ ವಿವೇಕ ನಿಮಗಿರಲಿ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in